

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Пари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бонджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждѣтъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

ТЕЛЕГРАММИ.

Хансѣ 26/9 Мюсюлмански нотабили испратиха едно прѣма депеша до иностранныѣ министри на силитѣ и Турция въ която описватъ печалното състояние на Мюсюлманитѣ и молятъ да се тури край на това отчаяно положение.

Берлинъ с. д. По заповѣдъ на президента на французската република. Аташето на Марината изрази съболезнованието на Г. г. Форъ и Аното на държавния секретаръ на Марината Тирилицъ по случай потъването на Торпиниера, и смъртта на Меклембургския Херцогъ. Г. Де Тирилицъ прати единъ офицеринъ въ французското посолство за да имъ благодари.

Висна с. д. Политически Корр. известява отъ Цариградъ, че Портата била рѣшила да распусне слѣдъ слѣдъ приемането на прѣдварителния договоръ отъ Гърция, $\frac{2}{3}$ отъ армията си въ Тесалия и Янина, именно 75000 редици, като остави 40,000 въ Тесалия.

Парижъ с. д. Министерскиятъ свѣтъ рѣши да назначи виенския посланикъ Лози за управител на Алжиръ. Аното събщи прѣдварителнитѣ статии за мира и подписа на скорошното съглашение съ Англия относително дипломатическото и търговското положение въ Тунисъ. Отварянето на парламента ще стане на 9 Октомврий. Посланика въ Вашингтонъ Патенотръ е назначенъ за такъвъ въ Мадридъ а Камбонъ управителъ въ Алжиръ е назначенъ за посланикъ въ Вашингтонъ.

Цариградъ с. д. М. Нелидовъ бѣ поканенъ вчера на чай въ илѣза, а слѣдъ това приетъ на прощанъ на ауденция.

Капенхагенъ с. д. Вдовствующата Русска Императрица замина за Либавъ.

Цариградъ с. д. Началника на щаба въ действующата армия Омеръ Паша, и подначалника Сейфуллахъ си опредѣлени за делегати въ пограничната коммисия на която трѣгванието е още неизвѣстно. Министерскиятъ свѣтъ предложи амнистия за всички участвуващи въ войната, на Султана иска амнистията само следъ сключаването да окончателния договоръ. Ирадето за сръбския управляющъ ускубската епархия не е още подписано, вчера бѣха арестувани 6 митнически чиновници за гдѣто раздали младотурски списания. „Прѣгледъ“, инструктора на пѣхотата отъ германската мисия, Маршалъ Комхевентръ паша е сключилъ новъ тригодишенъ контрактъ, съ 50% увеличение на заплатата. В. Леванъ публикува едно писмо отъ секретара на Махарадъ паша де Копоурткола до английския посланикъ, въ което Махарадъ паша изисква категорически едно опровержение за миналия си интервиезъ публикуванъ въ В. Сабахъ.

Атина с. д. Една нота на силитѣ поканва гръцкото правителство да си избере делегати за стратегическото гранично опредѣление и да процедира при едно съгласие съ силитѣ върху изпълнението на условията предвидени въ чл. 2 на договора. Относително амнистията унищожена съ отказването на Султана да я потвърди.

Будапеща с. д. Румжнскитѣ величества пристигнаха на 2 ч. 30 м. слѣдъ пладиѣ, причакана на гарата отъ императора архидуцитѣ Отоиъ, Иосифъ и отъ архидукесата Мария Иосифа, владетелитѣ се пригърнаха най сърдечно и си стиснаха ръцетѣ Румжнската кралица цалуна импература по страната, а императора И цалуна ржката слѣдъ сърдечното поздравление на ерццозитѣ, величествата се повърнаха съ кола, въ Хофбургъ посредъ вбодушевени овации.

Будапеща с. д. Въ палата херцогиня Клотилда поздрави румжнскитѣ величества, на които бѣха прѣдставени висшитѣ чиновници, между яонито и графъ Голуховски, въ 5 часа има дворцово угощение, присѣствуваха величествита императорската фамилия, графъ и графиня Голуховски началника на щаба Баронъ Бекъ румжнския министръ Гика и свититѣ, слѣдъ това има въ операта представление Гала, величествата беха акламирани съ ентузлазъмъ, представлението задоволи живо величеството, които бидоха акламирани съ френетически викове. Елѣн.

Висна 15/27. Румжнския кралъ посѣти слѣдъ пладиѣ Графъ Голуховски у когото прѣстои $1\frac{1}{2}$ часъ слѣдъ това Графа Балени у когото стои $\frac{3}{4}$ ч. като му каза, че искалъ да го види за да рапортира послѣ лично на Императора за здравие на Балени.

Президента на свѣта поблагодари и се увѣдоми за здравие на румжнския прѣстолонаслѣдникъ.

Краля отговори, че княза отива на добръ.

На пладиѣ има обѣдъ у краля, присѣствуваха Г. г. Голуховски, графъ Де Велсерхаймъ съ дамитѣ си и членовѣта на румжнската легация.

Будапеща, с. д. Райстага продължи засѣданията си. Въ камарата на депутатитѣ министра на Финанситѣ вложи проекта на временния егзерсисъ за първитѣ четире мѣсеца отъ 1898 година.

Висна, с. д. Здравословното състояние на графъ Де Бадени продължава да бжде удовлетворително, министръ президента стана отъ леглото си, симпатичнитѣ манифестации продължаватъ.

Политическата кореспонденция опровергава новината, че Австро-Унгария била съобщила на Гърция, че тя нещяла да испроводи никакъвъ прѣдставителъ въ финансовата контролна коммисия защото интереситѣ на Австро-Унгария не били накрѣпени. Подобно съобщение не е било направено нито официално нито конфиденциално.

Берлинъ, с. д. Императоръ Вилхелмъ прати една депеша на г. Де Бисмаркъ въ която ту честитаваше въ най горѣщи термини, пусканieto на край се ра „князь Бисмаркъ“.

Княза отговори телеофически като ту благодари почитателно за указаната му чест и уважение.

Мадридъ, с. д. Восерордъ обявилъ на единъ журналистъ, че нѣма утилитатумъ. Съединенитѣ Шати иматъ намѣрението да прѣдложатъ тѣхнитѣ добри условия въ приятелско отношение и желаятъ бързото му разрѣшение, поради отварянieto на камарата прѣвъ м. Декемврий. Слухатъ за преземянето на Виктория Деластанасъ отъ испанцитѣ е неоснователенъ.

Лондонъ, с. д. Таймъс се научава отъ Кансѣ, че чувството на сигурност се увѣличава при вес, че мизерията върлува между мюсюлманитѣ.

По случай на спущанieto на парахода Князь Бисмаркъ Данил телеграфъ, честитаваше на Германия като и припомнюва общитѣ Англо-Германски войни и казва, че Англия ще счита отново Германия като приятелка ако се утвърдятъ приятелскитѣ отношения, които съществуватъ.

Петербургъ, с. д. Спорѣдъ регистрирелбладъ, Императоръ Вилхелмъ отговорилъ на съболзнователната телеграма на министра на Марината по случай смъртта на меклабургски херцогъ като благодарилъ на русекитѣ събратя за тѣхния деликатенъ актъ.

Атина, с. д. Г. Ону, като най старъ въ дипломатическото дѣло връчи слѣдъ пладиѣ на минисурна на Върхнитѣ Работи текста на договора чрѣвъ една переводна нота като обяви, че силитѣ считатъ тѣхното посрѣдничество за свършено и поканватъ правителството да отредише наименованието на пълномощници натоварени да довършатъ окончателния договоръ. Дава текста туренъ къмъ договора, казватъ, че тесалийцитѣ могатъ да се отвърнатъ слѣдъ едно прѣварително тпоразумение между отоманскитѣ власти и гръцкитѣ делегати. Силитѣ прѣдложиха посрѣдничеството си въ случай на мъчнотии. Камарата ще бжде свикана въ Четвъртъкъ.

Плевенъ, 21 Септемврий 1897 г.

Опозиционния печатъ у насъ като си изехаби всичкото оржжие сръщу днесъ властвующата партия, като видѣ, че всичко което се отправихъ къмъ днешното министерство остава, както този печатъ самъ нарича „гласъ въпиющъ въ пустинѣ“ не остави на мира и онази особа, която стои най високо, която и за тѣхъ и за всички е свята и непрекословена. Разюзданността на този печатъ, надмина всѣко приличие, и никой не може да се не възмущава когато и днесъ четѣ, разпиритѣ статей и антрифелета съ такива инсинуации, клѣвети и инсултирание противъ всичко честно и благородно, щото неволно се задава въпросъ, имали у насъ законъ, имали у насъ правителство, което да стои като пазачъ на законитѣ, което да даде да почувствуватъ развилнелитѣ, побѣсенелитѣ за властъ и кражба нашитѣ либераствующи партии? Нашия печатъ, за жалостъ слѣдва да констатираме, намѣсто да опжтва обществото къмъ честно и идеално прогресирание бжджнитѣ уредби, на мѣсто да указва, кое ще бжде добро и ползно за страната ако се приложеше, той се занимава съ най-мизернитѣ лични расправии. Клѣвети, лжжи, пеувни и улични подигравки, това сж мотивитѣ за всичко, което се сръща изъ изникналитѣ като гжби вѣстничета. Всички въ унисонъ

оплакватъ милия народъ, брашнения чувалъ, защото днешното правителство, го тупалъ така силно щото се сърдалъ. Когато додѣли на властъ, не ще могатъ да събиратъ нищо въ него чувалъ, защото билъ окончателно съдранъ! Има у насъ и такива либералствующи фракций, ако щете ги наречете и партии, въ родѣ онази папачъ стамболовската, която въ продължение на осемъ години съкруши всяки и, която станъ, бѣ довела българския народъ до едно безсловѣстно стадо, за нея всичко честно, което глѣдаше съ презрение на стамболовщината, биваше предателъ *черна душа*. Тази партия, която задлъжи България въ ржцѣтѣ на Австрия повече отъ 300 милона водителитѣ ѝ на която отъ голи просяци станаха повече отъ боеве, и тази папачъ, която вечно ще се проклиня отъ грядущето поколение за звѣрствата, която извърши прѣвъ тѣзи врѣмена и истрѣби сж десетки отъ най заслужилитѣ си синове, и тази стамболовщина, която отъ България направи една воена държавица, на която сръдствата не ще могатъ тази година да издържи само офицерството, и тя—Стамболовщината, има още лице божие, да мисли, че има редъ и за нѣя да дойде на властъ!! Тя, а не друга роди, сопалжалка на чело съ Радославова, когато биде прогоненъ, готви сопитѣ, кога да ги употреби на исмършавения гърбъ на българина, тя стамболовщината, а не друга партия, направи по неволя много невинни души, честни и идеални младежи да си продадѣтъ съвѣстѣта на българския Неронъ и да трѣгнатъ по диритѣ му — стѣпка въ стѣпка, ако и да виждатъ, че това е позорно. Имаме сж хиляди примѣри, а най пресни портрети сж у насъ въ Плевенъ. Младежи, които се бориха сръщу стамболовщината, които до 1887 год. си излагаха гърдитѣ сръщу крупумитѣ отъ които наднаха сж стотина тѣхни приятели, за да избержѣтъ сподвижници на **българския великъ човекъ**, такива въ родѣ Петръ Мецовъ и др. днесъ тѣзи, (часть отъ тѣхъ) младежи и то за срамъ, кога падна стамболовщината, се явяватъ негови послѣдователи!! Колкото е срамно толкова е позорно за тѣхъ. Тѣзи, въ дома на които ставаше съзаклѣтие по какъвъ начинъ да се събори стамболовщината, които земаха грижата да образуватъ запасни дружества, въ упора на стамболовата тогава войска, днесъ сж станали редакторчета и защищаватъ дѣлата, величатъ единъ български и истински бандитъ, който бѣше расплакалъ и дѣтето въ майка си!! Тя стамболовщината, а не други, роди опова недоносче, което у насъ нема никаква почва, никаква основа — социализма, което пуца корени само мѣжду тѣзи елементи, които не сж доволни и отъ себя си. Подъ булото на защита *работника*, тѣзи социалисти, и то нѣколкома, паклижѣтъ джебоветѣ на нѣкои си Габровеки и пр. Сакжзовци. Кои отъ нашия работникъ е пропадналъ така ниско, щото да има нужда отъ такова *кекеменска* защита отъ рода на такива, които педаватъ отъ воденичкитѣ си днешно врѣме ни драмъ на фукаритѣ?... Всичко това, е слѣдствие на единъ тъменъ стамболовски режимъ, който е станалъ причина да роди всевъзможни *исти*. Питаме, ние всички тѣзи **исти**, каква по голѣма свобода искатъ тѣ днесъ, отъ днешното правителство, когато то не е запретило, ако и да има право, никому да не пише, никому да неговори, никому да неправи митинги, никому да не се събира и да се избира, никому да не контролира и най послѣ, кого е билъ и ако е билъ битъ отъ нѣкого да не е даденъ въ сждъ, кого най-сетнѣ е прогонило, когато днесъ по сждилищата и прокурорствата, стојатъ сж дѣ-

сятки славни тѣхни послѣдователи, имената на които лѣжатъ на видни мѣста, били като бивши стамболови агенти или радославови сопаджий? Кого е прогонило или интернирало и кадѣ? Ето въпроси, които ние задаваме на нашитѣ **ИСТИ**, и ако ни се отговори, ние на драго сърдце бихме приели.

Ние, а заедно съ насъ, всичко което глѣда идеално на работитѣ, които искаме да се управляваме либерално не по стамболовски, а така както го изискватъ нашитѣ народни интереси, настоятелно искаме отъ днешното правителство, че то трѣбва да земе мѣрки срѣщу развращающитѣ нови елементи, както и отъ онѣзи закоренели бандити, които се поставили за девизъ, измама и заблуждение обществото. Народното представителство, което ще се събира на скоро, трѣбва да земе прѣдъ видъ, че нему тѣжи най-голѣмата отговорностъ, на добрия или лошия редъ въ стра- оата. Ние искаме закони, които да гарантиратъ, имота, живота и честта на хората отъ посѣгателствата, на пладнешкиѣ хайдутлуди, подъ булото на доброжелателство. Ние настоятелно искаме, защото интереситѣ на отечеството го изискватъ да се гуди край, преграда на онзи разуданъ и порнографически печатъ, които вмѣсто добри нрави, всѣва въ младото поколение утопии безбожие, непокорство, навици, които сж най-лошъ порокъ и лоше прѣдвѣщение за бѣдѣщото поколение. Съ пълна надѣжда ние вѣрваме, че правителството подпомогнато отъ народното прѣд- ставителство, ще земе всичко, което отъ него зависи. —

Ето какви сте вий.

(Продължение отъ 32 брой).

Да не мислятъ читателитѣ, че портрета на Цв. Караиванова е напълно изрисуванъ; не, нашъ Флоре, гордостта и силата на тайфата, притѣжава още и други качества съ които природата богато и пребогато го е надарила за пукъ и ревнение на другаритѣ му.

За донжуанството на този тъменъ герой, както и за домоветѣ търпимости, ний нѣмахме ни най-малко желание да говоримъ, но понеже ни предизвика въ статията си, като ни подмята за нѣкакви си кумици и слугини, то ний предварително ще искаме извинение на читателитѣ си, па тогава ще си позволимъ да кажемъ Караиванову, че този донжуанъ прилича да е отъ казлѣбашки родъ. Намъ сж извѣстни много добри неговитѣ безнравствени похождения, като учителъ въ Св. Николаевското училище съ днешната сжщо и любовнитѣ излияния е кумица на онзи, Караивановъ, единъ отъ стѣлповетѣ на тайфата—вѣрваме, че Флоре се сѣща за коя и чия г.....жа ни е думата, нѣли? — Намъ е извѣстно тоже за прескачане на плетищата и дуваритѣ отъ нашъ Флоре, на нѣкои негови съсѣдки, нощно време. Въ тази кѣща нашия донжуанъ е играалъ, и по настоящемъ играе ролята на ка-

ПОДЛИСТНИКЪ

ТРИМАТА БРАТА.

(Расказъ отъ Леонъ Клоделъ).

(Продължение отъ брой 32).

Капитанина и свѣщенника се поглѣднаха: тѣ сж разбраха единъ други, и Франсуа заговори въ своя рѣдъ.

— Ехъ, брате! остави ни въ покой съ своитѣ смѣтки. Ний ги не искаме отъ тебе! Батистъ живѣе отъ църковнитѣ доходи, — азъ—съ моето сълдатско жалование. Той изпълнява своитѣ обязанности, азъ—своитѣ; ний б спечелваме срѣдства за съществуване и нужда не знаемъ. Разбрали ме, брате?... не? Тогава азъ ще ти обясня по точно: ний двама, моя брагъ, проповѣдникъ на мира, и азъ потребителъ на хората, сме обречени да водимъ ергенски животъ; ний трѣбва да се грижимъ само за себе си; нему религията запрещава да си земи жена, а менъ живота ме облѣква съ каквото се случи, съ каквото се срещне,—което е почти едно и същото. Само ти едина имашъ потомство, наслѣдници,—къмъ кого трѣба да приминатъ думитѣ ни? Разумява се на твоитѣ дѣца! Мойта частъ нека бѣде за момченцето ти, — а дѣла на Батиста на момиченцето! И свършено! Ако ти самъ не мислишъ да делишъ заради нѣщо си твоя собственъ участакъ,—то, споредъ менъ, отъ всичко по добро било, ако женати ти подари третя кукла, причина на

ракончу. Мажътъ си спи, а Флори плаши дѣцата. За коя съсѣдна кѣща ни е думата, вѣрваме, че се сѣща, ако пожелае или ни предизвика, ний ще ги наименуваме за да стане за маскара и на малкитѣ дѣца. Нѣка си научи прѣдъ кого е говорилъ.

Колкото що се отнася до домътъ търпимости, ний ще да припомнимъ Караиванову, за онова време, когато всичкитѣ братя Караиванови живѣяхъ подъ една стрѣха. Докарва ли си на умъ, този нравственникъ за повѣдението на единъ членъ отъ тѣхното семейство?

Мигаръ Цвѣтанъ мисли, че хората не знаятъ какви отвратителни оргии сж се разигравали Ето за кѣдѣ съ пълно право можеше „нравственникъ“ Караивановъ да се провикне, че е домъ търпимости! а не и за домове, домовладциѣ на които семейната честъ турятъ по високо отъ собственния си животъ. И днесъ държи и се хрантути съ общественни пари, които държи у себя си.

Какъ и по какъвъ начинъ държи тѣзи пари, ще дойде редъ и за тѣхъ кога рисуваме другаритѣ и брата му.

— И така за да бѣдеме справедливи въ всичко онова, което по горѣ излагаме, за да не бѣдеме голословни, както *честнейшия* Караивановъ въ своя Бдителъ, ние обѣцахме да обнародваме сждебнитѣ актове, които ни достави адвоката г. Пв. Ив. Доковъ, вети отъ него отъ Плѣв. окръженъ Сждъ, по удостоверение дадено отъ прокурорството, гдѣто сжщия Доковъ, е възбудилъ углавно прислѣдване срѣщу Цв. Караивановъ, въ преписвние качества извършени ужъ отъ Доковъ, а които самъ Ц. Караивановъ е вършилъ. Ние не искаме да правиме никакви коментарии, на всичко което се пише въ тѣзи сждебни протоколи, защото тѣ сж свидѣтели за честнитѣ дѣйствия на онзи Караивановъ, който има, и хвърля всичката вина върху лица, които нищо общо нѣмамъ съ едно мръсно дѣяние, което е вършилъ този клѣветникъ. Ако това днесъ правиме и даваме гласностъ на едни актове, които не трѣбва да виждатъ лице въ единъ вѣстникъ, то ни застави самия Цв. К-въ, който така смѣло отхвърля отъ себе си едно позорно дѣяние а струпва върху лицето на хора, които нѣматъ нищо общо съ него и неговитѣ мръсни дѣла. Протоколътъ когото днесъ печатаме, писанъ **собственнорѣчно** отъ Цвѣтанъ Караивановъ, въ паралелъ съ онѣзи на нещастното това момиче, за насъ важи само датата, гдѣто самъ този политически мерзавецъ, признава тукъ, че тя слугувала въ домътъ му отъ 1886 г. до Мартъ 1892 година когато е възбудено дѣлото срѣщу него. Питаме тогава, кой може тогава да пише такива шарлатанства ако не самъ Цв. Караивановъ, че ужъ тази слугиня, която била добила, дошла у тѣх-

свойта майка, Жанна-Мария... На тѣзи третя ти и дай твоя участакъ. Споредъ менъ това е най-доброто. Тѣй ли азъ говоря, Батисте? Г-нъ Кюре,—хубаво ли обеснявамъ въ що е работата.

Жанъ Батисте си подигна рацѣтѣ, като че благославя и произнесе:

— Да бѣде така!

Стария братъ не можеше да доде на себѣ си отъ удивление. Жена му и той глѣдаха единъ на другъ, като раскриха широка удивителностъ и влажнитѣ си отъ сълзи очи.

— Какъ мислишъ, жено, произнесе на конецъ Ориентисъ, — какъ тѣ това на шега или сериозно?... не ми го зема главата... Това е нѣщо си доста любопитно...

— Не, брате, — възрази капитана, — не, ний не сж шегуваме; това което казахме—е сѣща правда... или дявола да ни земе съвсемъ... Не е ли тѣй Батисте?

— Да, ний говорихме това не на шега, отговори Батистъ... Но, само... едно условие!...

— Какво, милий Батисте, какво условие?

— Такова, щото ни единъ отъ синоветѣ ти, Ориентисъ,—и говоря не само за тия които ти имашъ сега, но и за тѣзи, които може би ще да имашъ,—щото ни на едного — чувашъ ли?—ни на е-дно-го, ти нѣма да позволишъ да облече расо... ти нѣма да позволишъ да даде клѣтва, да изпълни всичко, което обѣзва тая раса. —

— Още и въ военна служба, прибави капитанина, — ти така сѣщо нѣма да имъ позволишъ да постѣпнатъ... Ако се случи, че нѣкой

ната кѣща и слѣдъ **единъ** мѣсець, забѣлжете, че **единъ** още подчеркнатъ, биле забѣлжали домашнитѣ му, когато Парашкева е родила на 1892 г. въ болницата презъ Мартъ или Априлъ тогава когато тя е вече възбудила углавно дѣло срѣщу него за обесчестяване? Тукъ читателитѣ ще видятъ, че Караивановъ е билъ или лудъ, или е билъ въ ненормално състояние да пише подобни клѣвети., или же най-сѣтне е предполагалъ, че нече се откриятъ неговитѣ мръсни работи. Не сме ли прочие ние прави да го наричаме, че е шарлатанинъ и мерзавецъ? Единъ редакторъ, който сж е нагърбилъ да освѣтлява обществото съ добритѣ и лоши страни на държавния строй, когато се спуща да клѣвети по единъ такъвъ подлъ начинъ, какъвъ епитетъ ще трѣбва да му се приложи ако не мерзавецъ. Отъ единъ Флоре, циганинъ, никога не може да се отчаква нѣщо добро, освѣнъ, такива инсинуации. Като оправдание на всичкитѣ си постѣпки, този красавецъ има още смѣлостта да се хвали, че билъ въ добро положение. Не искаме да смѣтаме на хората състоянието, защото намъ нищо не ще влезе въ кассата, но що се отнася до положението на Ц. Караиванова, нека ни извини този хубостникъ, че неговото положение не е отъ тѣзи, отъ които да струва да му се завижда. Нека се поогледа около разнитѣ въ Плѣвенъ дружества, банки и каси, и вие ще видите изрисувано едно такова положение, отъ каквото всѣки съ благодарение ще избѣгне. Не бѣ далече времето когато братъ му ходеше съ скжсани обувки, и се моляше да го оставятъ на работа некадѣ си. Нека постоятъ малко свободни, и ние ще ги видимъ на ново какъ ще могатъ да посрѣщатъ разнитѣ задѣлжения, дали не ще почнатъ да продаватъ онова, което баща имъ е оставилъ, съ което Ц. Караивановъ се хвали, че билъ *завиденъ*, и дали не ще се погриже както другаря му Табакъвъ, да му събиратъ волни помощи и да исплашатъ дѣлгътъ му къмъ умразнитѣ цинцари. Положението на Караивановъ е това, ако искара отъ обявленията нѣщо, ще има, ако ли не, това е то. Днесъ вече не отпуща така, какъ бѣше преди мѣсець, надѣждата е тази, дано по скоро падне това умразно правителство, за което вѣрваме да молятъ Бога всѣкъ день. Ето образецъ на честностъ безъ коментарии.

Притисъ.

До Господина Прокурора при Плѣвенский Окрѣженъ Сждъ.

ПРОШЕНИЕ:

отъ

Парашкева Петкова ж. отъ гр. Плѣвенъ IV кварталъ.

Господине Прокуроре!

Като слугиня у Бр. Караиванови отъ 1886 г. до 10 Мартъ т. година съ най-акоратно повѣдение, обаче братъ имъ Цвѣтанъ Караивановъ отъ прѣди ед-

отъ тѣхъ истегли жребие, — то азъ те моля да наемешъ охотникъ... Ако нѣкой отъ тѣхъ, нѣвга си бѣде сълдатинъ—азъ си земамъ думата назадъ!

Всичкото това братята искаха съ такова дълбоко убѣждение, на лицата имъ тѣй много страдания се забѣлжаваше, щото Ориентисъ, като незнаеше що да имъ каже, силно имъ стиск. рацѣтѣ...

— Боже, мой! извика Жанна-Мария, съ сълзи на очитѣ. — Братя! що ви е? Ако чело-вѣкъ глѣда на васъ, може да си помисли, че вие сте ужасно нещастни.

Братята мълчаливо сж глѣдаха единъ други. Пръвъ заговори Жанъ-Батистъ, като си поклати побѣлѣлата глава.

— Приятели мои! каза той съ дълбока въздишка и съ межка усмивка на устнитѣ. — Приятели мои! Нѣма защо да считатъ насъ свѣщенниците по вече нещастни, отъ колкото сме въ същностъ нещастни. Заради насъ обикновенно говорятъ тѣй; „Славно живѣятъ тѣзи свѣщенници! ядатъ хубаво, пиятъ още по хубаво, спятъ колкото искатъ,—вѣобще живѣятъ доста приятно, а умиратъ доста спокойно“ какво? Въ тези слова, Ориентисе, има частъ и даже голѣмичка частъ петина. Азъ съзнавамъ и са съгласявамъ съ това. Освенъ това у служителитѣ на църквата, — както и у всички, разбира се, — има въ живота имъ удивителни и най-прекрасни минути... Но все таки, — азъ поне мисля така, — на земята ще се намѣрятъ и други пжтища къмъ щастнето!... На двацетъ години да се облечатъ въ расо и да го не снематъ до тогава, до катъ

на година време захвана съ лжскотия да ма убъждава, че той са билъ влюбилъ въ мене и иска да ма вземе на които въпроси азъ ни най-малко обръщахъ вниманието, като даже му казахъ, че Вий ни най-малко сене за-качайте съ мене, защото азъ като слугина, а Вий като господаръ е нещо невъзможно, но той най-малко искаше да знае отъ това, а продължаваше да ма прѣсѣдѣ-два м. г. по Св. Илия, когато тѣхнитѣ бѣха на расход-ка ма завари сама въ стаята и насилствено можа да постигне цѣльта си като ми взе дѣвството, слѣдъ това той ма обѣждаваше да не казвамъ той ще ма вземе, и че ако тѣхнитѣ не бѣдхѣ съгласни, то той щелъ да ма заведе въ странство, отъ прѣди нѣколко дена, като се осетихъ, че съмъ трудна сжщо и до-машинитѣ му ма узнаха, като имъ расправихъ всичко подробно, тогава тѣхъ му казахъ, че какво ще ма прави, но той имъ отговори, че е негова работа, който зхва-на да ма убъждава да отида у Габрово съ тѣхния най-тонъ и тамъ да поживея до като добия, като иска да ми заплати дѣвството, обстоятелство, което ще се уста-нови отъ свидѣтелката Вата Конова ж. отъ г. Плѣ-венъ, която мола да се пвизове и распита, която е чу-ла това нѣщо като тѣхна съсѣдка.

Предъ видъ на това покорно Ви моля Господи-не Прокуроре, да направите пуждното отъ страната Ви слѣдствие, и като се установи това обстоятелство, да го припадете на сждъ на приличното му наказание.

гр. Плѣвенъ, 27 Мартъ 1892 година.

Съ почитание: За неграмотността и по просба-та подписвамъ азъ: (под.) Иванчо Петровъ.

Вѣрно: съ оригинала приложенъ при слѣдствен-ното дѣло № 45/92 год. на Сждеб. Слѣдователъ на II участокъ.

За Прѣдсѣдатель: Г. Ив. Вацовъ.

Секретаръ: Ст. Генчовъ.

Притисъ.

Протоколъ

за

Распитъ на обвиняемий

№ 2

г. Плѣвенъ, 31 Мартъ 1892 г.

Подписанный Маринъ А. Мариновъ Сждебенъ Слѣдо-вателъ при Плѣвенский Окр. Сждъ, съгласно постановлението си отъ Мартъ и година днесъ распитахъ въ качество на обвиняемъ по слѣдственното дѣло № 45/92 година Цвѣтанъ Караивановъ отъ Плѣвенъ, който на въпроситѣ ми отговори, че желасъ да си напише показанятия:

Името ми е Цвѣтанъ Караивановъ отъ г. Плѣвенъ, на 25 год., Българинъ, Православенъ, не жененъ, грамотенъ, учи-теля при Окр. Винареско-Земледѣлческо училище и не осаж-данъ.

За виновенъ не се признавамъ по обвинението въ обес-честяването съ измама двѣцата Парашкеви Петкова отъ сжщия градъ.

Признавамъ, че Парашкева Петкова е била слугиня въ домътъ ни отъ 1886 година до 1 Мартъ т. година, относително за поведението и, азъ нищо не мога да се произнеса, за-щото тя сама показва какво повѣдение е държала прѣвъ това време и крайтъ дойде да ми убѣди, че тя е държала съвър-шенно безнравствено повѣдение, което се е и очертало на нея, защото знаемъ че пословицата казва: „конецъ дѣло кра-ситъ“.

Обвинението, което хвърля върху ми, че съмъ однесъ дѣвството е лжжливо и не вѣрно, понеже тя е била въ до-мѣтъ ни като слугиня и ази никога не съмъ приемалъ, но даже съвѣстата ми не ми позволява, да помисля подобно нѣщо. а камо ли да го извърша. Това обвинение нѣма никакви ос-нования, защото и самата и красота не мя е превличала, а просто съмъ глѣдалъ съ преарвние на тѣзи нѣща.

Да съмъ ъ обидявалъ, че ще я зема за жена е съвър-шенно не вѣрно, понеже е очевидна кльвета, оставена един-ствено, въ заявлението за фактъ, който нѣма никакви основания.

Когато сж ходили домашнитѣ ми на расходъ, съмъ ги придружавалъ всякогашъ и не повна нѣкога да сж ходили, отънѣй града безъ мене по расходъ, горния безъ опека не излази никадѣ, което могатъ да го засвидѣтелстватъ самите ми домашни, (това е цѣла Дормидолщина, домашнитѣ му

цѣли да засвидѣствуватъ) че никои пжтъ не съмъ оставалъ самъ въ кпщи. А колкото за това гдѣто тя ми обвинява, че съмъ я обезчестилъ насилствено, то само по себе си пада, защото всѣки му е извѣстно, че подобни ра-боти никога не могатъ да се извършатъ насилствено, а по доброволно съгласиение, отъ което може много ясно да се види, че това е кльвета хвърлена противъ мене.

Да съмъ и прѣдлагалъ да ходи въ г. Габрово съ на-пния файтонъ и да ъ заплащамъ дѣвственността е съвър-шенно не вѣрно и измислица, понеже ази щомъ забѣлѣ-жихъ че е трудна и ми явиха домашнитѣ, че *говори, че ази съмъ извършилъ това безнравствено нѣщо*, още сжщия денъ т. е. 27 Февруари т. година, направихъ заявление, отъ страна на стария си братъ, който е като глава на сѣмейството, до Господина Прокурора, при Плѣвенский Окр. Сждъ, съ кое-то му заявихъ, че сме забѣлѣжали, че слугинята ни е трудна и да ве би да прибѣгне къмъ нѣкое срѣдство за унищожение-то му, съ което да ги подвлече подъ отговорностъ, предъ за-кона, го молахме да я постави подъ Прокурорский Надзоръ и отстрани отъ кльцата ни, защото не приемаме да стои такава слугиня съ *безнравствено* повѣдение, отъ което Гос-подинъ Прокурора се распореди и я отстрани още на 29 Фев-руарий. Тѣй щото отъ това може да се види, ясно че ази никакви предложения не съмъ и правилъ да ходи въ Габро-во и др. (както може да засвидѣствувамъ санкимъ).

Повече отъ това нѣма що да кажа, за истинността на което подписвамъ.

Подписали: Цвѣтанъ Караивановъ и Сждебенъ Слѣдо-вателъ: М. А. Мариновъ.

Вѣрно съ оригинала приложенъ при слѣдственното дѣло № 45/92 год. на Сжд. Слѣдователъ на II участокъ.

За Прѣдсѣдатель: Г. Ив. Вацовъ.

Секретаръ: Ст. Генчовъ.

Притисъ.

Протоколъ

За распитъ на потърѣвната свидѣтелка.

№ 4

гр. Плѣвенъ, 23 Май 1892 г.

Подписанный Маринъ А. Мариновъ, Сждебенъ Слѣдо-вателъ при Плѣвенский Окр. Сждъ на II слѣдственнотъ участокъ, днесъ распитахъ въ качество на потърѣвната свидѣтелка Па-рашкева Петкова отъ гр. Плѣвенъ, по слѣдственното дѣло № 45/92 година, които на въпроситѣ ми отговори безъ кль-тва както слѣдва.

Името ми е Парашкева Петкова, отъ гр. Плѣвенъ, на 17 година, българка, православна, неженена, неграмотна, слу-гиня и не осаждана.

Още отъ 1886 год., са условихъ у Братия Караиванови за слугиня гдѣто и слугувахъ до преди Великденъ и. г. Отъ когато се условихъ и слугувахъ у Бр. Караиванови, до мина-лата година никои нищо не ми е казалъ, а слѣдъ смъртъта на Иванки Караивановъ не са мина много време, на връхъ Св. Илия (20 Юлий 1891 год.) вечерята когато всякиятъ до-машни бѣха утишли слѣдъ вечера у Бушо Караивановъ, Цвѣ-танъ Караивановъ когато тогава не утиде съ тѣхнитѣ, а ое-тана ушъ да пише, ми нападна и ми обесчести и то така: слѣдъ като вечеряха господаритѣ ми излѣзоха да отидатъ у Бушони, като поканиха и Цвѣтана, но той не отиде, като имъ кааваше, че щелъ да си пише. После излизанието на господа-ритѣ ми, Цвѣтанъ си влезе въ стаята, а пжкъ азъ приснахъ дѣтето (сирачето) въ моята стая и излезохъ да прибрамъ ма-сата и слѣдъ което отидохъ та заключихъ портата, понеже видохъ, че въ стаята на Цвѣтана свѣща бѣше угасена и ази си помислихъ, че може би Цвѣтанъ да я излезалъ по кае-нетата, защото той често си излизаше вечерно време. Като си свършихъ работата по вѣтъ, влезнахъ си въ стаята и слѣдъ като заключихъ вратата съблякохъ се и си лѣгнахъ при дѣтето (сирачето) останало отъ Коца Караивановъ, съ ляганието ми чухъ, че са вика „шш“ „шш“, „да не се упла-шишъ, азъ съмъ“, като са убърнахъ видохъ, че Цвѣтанъ из-лиза отъ подъ раклитѣ на майкаси, които бѣха окачени въ моята стая като го видохъ, почнахъ да викамъ, като му ка-захъ „както търсинъ тукъ при менъ, сега ще вика, че ща събера махлата, че ще видишъ ти“, а той ми отговори съ ду-митъ „нидей вика, защото азъ съмъ си влюбилъ у тебе и сега съмъ се рѣшилъ да та... на ше бадешъ мой вече, ще та взе ма за жена, яла, ти става сидишъ у дома (5) петъ го-дини, азъ съмъ ти много обикналъ и искамъ да ти взема за жена, но сега искамъ да та...“, азъ повторихъ та му казахъ „ти си върви отъ кадѣто си дошелъ, никога нѣма да бѣде това, азъ съмъ Ви слугиня какъ ще бѣде така да ти бѣда же-на, вапитѣ най-напрѣдъ нема да та оставатъ“, а той пакъ продължава да ма убъждава, като ми казваше „ти на менъ ще бѣдешъ жена, а не на домашнитѣ ми, азъ ще та взема и ще отидемъ въ странство да живѣемъ и др. такива“, и въ това време, като ми казахъ по-горѣ бѣхъ саблечена само по риса, той мя... Азъ ако и да повикахъ и погнавахъ, но той силенъ, мя натисна и си... работата и си отиде въ стаята та

ти: Да обработвашъ добрата земя, да имашъ ху-бава, честна жена, кадърна за всѣка работа, да се грижишъ за нея, за това че и тя се грижи за тебе, да имашъ дѣца съ кждрави и златокоси главници, дѣца, които се катерятъ по коленитѣ ти и вечеръ сж ласкаятъ къмъ тебѣ въ време на отдиха прѣдъ колнната; които съ развитието си отъ денъ на дѣня, ставатъ малко по малко хора способни да заменятъ родителитѣ си въ тѣхнитѣ работи, които въ часа на смърта ти ще ти затворятъ очитѣ — не Ориентесе, — по добро отъ това нищо не трѣбва да се желае на този свѣтъ. Вѣрвай ме, брате, и нека твоитѣ дѣца вър-вятъ по сѣщия пжтъ, по който си вър. самичакъ ти. Батистъ се спре.

Съ сълзи на очитѣ, съ чувство на неволна завистъ, глѣдаше той на братовата си жена, която приспиваше дѣцата. Трогната отъ негова безнадеженъ поглѣдъ, Жанна-Мария страстно при-стисна дѣцата къмъ гърдитъ си и извика:

— О, не, не! Мойтѣ синове нѣма да стра-датъ тѣй, както страдашъ ти!

—.... И не тѣй както азъ! извика Францъ, като скочи отъ стола и го отхвърли на далечъ отъ себѣ си.

Братята съ дълбоко състрадание глѣдаха на него, а Жанна-Мария плачеше, и като трепе-реше притискаше къмъ сърдцето си дѣцата, които тя съ такава страдна любовъ бѣ откърмила и отгледала.

— Тѣ сж мои! извика тя, тѣ сж мои и азъ нѣма да дамъ да ги погубятъ.

си легна, като на излизани пакъ ми каза да не казвамъ ни-кому, че ако съмъ казала нѣкому пжтъ да ми убие, а пжкъ ако не съмъ казала, цѣло да бѣде и за мене добръ и за не-го добръ. Когато Цвѣтанъ мя... Не казахъ на майка му нито на братията му нито пакъ другиму, защото си бояхъ да не ми направи нѣщо. Послѣ една дѣв недѣли, единъ праздни-ченъ денъ, пакъ ми изварди сама и пакъ насилствено мя... а слѣдъ... всѣки празниченъ денъ, когато нѣма тѣхнитѣ си върphine съ менъ... защото мя убври и убвряване, че ще ми вземе за жена. Като са иина 2—3 мѣсеци усѣтихъ... то-гава му казахъ какво ще правимъ, а той ми каза нѣма нищо ти не си вече за другито, а си за менъ, и... Слѣдъ единъ мѣсець пакъ му казахъ, че тази работа не е чиста, какво ще правимъ, тогава той ми каза „незная и ази си събркахъ да бѣхъ зналъ, че така ще егана, да не съмъ си хичъ закачалъ, но то станало вече, ази азъ ще питамъ докторитѣ, за да мо-же да го махнешъ“, слѣдъ 2—3 дѣна го попитахъ какво е направилъ съ докторитѣ, а той ми каза, че питалъ и му ка-зали, че са било вече минало не може, а ми да съмъ отиде-дела при една кадѣна, за да ми даде цѣръ и така дадени 3 лева и ази отидохъ при кадѣната, на която името незнаи, но зная, че я казватъ „правачката“ (гдѣто прави счупено навех-нато), но ти ми каза, че бурена когато трѣбвало да ми са даделъ щелъ да ми умори, защото дѣтето било вече на 6 мѣ-сеца. Като са върнахъ казахъ на Цвѣтана всичко каквото кадѣната ми бѣше казала, а той ми каза „тогава, не остава друго освѣтъ да ти дамъ пари и нашия файтонъ да тя зака-ра момчето въ Габрово, и слѣдъ като се махне дѣтето отъ те-бе пакъ си ела, защото като странна въ Габрово никои не та познава и ще са свърши безъ да осѣти нѣкой“, азъ като осѣтихъ, че Цвѣтанъ ми е излѣгалъ, че ще ми вземе за жена, а сега ми праща по Габрово да махамъ дѣтето отъ себе си, почнахъ да плача и тѣхнитѣ (снаха му Софка и Кустакица) почна да ма пита защо плача и защо ми е голямо сърдцето, на която расправихъ отъ начало какъ е текла работата, а ти ми отговори „язкъ е за тебе, а той е мжжъ, за него нѣма нищо, ами на нази срамъ ще бѣде, и казала, както ма мѣ-жътъ си, така и на свекърва си Тодорка. Една вечеръ бра-тията на Цвѣтана — Коста и Василь му казахъ, защо е на-правилъ така съ менъ, а той Цвѣтанъ имъ каза „Вий си има-те жени, гледайте си женитѣ“, — а така сжщо и майка му единъ пжтъ взе да го свѣтвя, защо е направилъ така съ менъ, а Цвѣтанъ ъ извика „ти да мълчишъ тамъ, че ако ско-ча да ти истъреа два-три юмрука ще си исплюешъ зъбитѣ“, по сжщия начинъ отговори и на брата си Костакя.

Вѣрно съ оригинала приложенъ при слѣдственното дѣло № 45/92 год. на Сждебенъ Слѣдователъ на II участокъ. Ма-риновъ.

За Прѣдсѣдатель: Г. Ив. Вацовъ.

Секретаръ: Ст. Генчовъ.

Плѣвенский Окржженъ Сждъ № 6168 Септем-врий 11 д. 1897 год., гр. Плѣвенъ.

Удостоверение.

Канцелар. мито 1. 40 ст. по квит. № 3135. 11/IX 97 г. Нотариусъ: И. Т. Вацовъ.

Плѣвенский Окржженъ Сждъ удостоверява, че прошениято дадено отъ Парашкева Петкова отъ градъ Плѣвенъ, до Прокурора при сжщия Сждъ, съ дата 27 Мартъ 1892 година, противъ Цвѣтанъ Караивановъ отъ сжщия градъ, за гдѣто съ измама, че ще я вземе за жена—я обезчестилъ—се вижда че не е писано съ собственната ржка нъ Иванъ Ив. Докровъ отъ градъ Плѣвенъ. —

За Прѣдсѣдатель: Г. Ив. Вацовъ.

Секретаръ: Ст. Генчовъ.

(Слѣдва).

Хроника.

Караивановъ честенъ ли е? Въ идущия брой ще съобщиме нѣкой свѣдѣния, които даватъ единъ наглѣденъ портретъ на Караивановъ. Не-гова милость въ битността му членъ касиеръ въ комиссията, е хванатъ да е **злоупотрѣбилъ** една малка сума отъ 1350 лева, която истеглилъ още на 1 Юлий 1897 г. и която трѣбало да даде на студентитѣ. Има и други работи, като ги уз-наеме, ще се погрижиме да ги представиме предъ читателитѣ ни, за да видятъ имали право да реве Бдителъ за честность или не. —

Ориентисъ се подигна.

— Жено, се обърна той къмъ нея, ти не трѣбва да се отчайвашъ: Азъ се калпж въ при-сѣствието на моитѣ братя и предъ Бога, че моитѣ синове ще бѣдхѣ земеделци както баща ми, Ориентисъ, и както самия менъ! Безъ да се глѣда на тия утѣшителни думи, Жанъ-Батистъ съ голѣми усилия можа да върне въ сѣмейството веселото разположение на духа.

— Защо да скърбимъ, каза той. Нима ний синца не сме съгласни помежду си? Жанно! Братя! Нима ний за това сме сж събрали, щото мълчаливо да сж глѣдаме единъ други? Хайде вставайте, да идемъ на крилцото да подишаме пресенъ въздухъ, да сж пошегуваме и попри-казваме.

Предложението на свѣщдника бѣше прието. Ноца бѣше ясна, небото усеяно съ бѣсчис-ленно число звѣзди и здравата благоухающа ми-ризма отъ съседнитѣ лѣсове, напълваше вечерния въздухъ. Дано, въ долинитѣ, и горе на хълмо-витѣ тукъ тамъ се виждаше свѣтлина, която ис-чезваше една подиръ друга.

— У Кассанъ вече спжтъ; въ замна Мун-танне гасжтъ оганя? въ Септъ-Азу сжщо почти се не вижда оганъ ни въ една кпща! говореше Ориентисъ, като показваше съ ржка ту на доли-нитѣ, ту на хълмовитѣ, почти изчезнали въ тѣм-нината.

(Слѣдва)..

не дойде време да кажатъ на своитѣ близки: „до виждане въ бждущия животъ!“ — такава перспектива, споредъ мене, не е изъ особенно привлекателнитѣ... Между насъ да остане каза-ното — азъ зная посередъ моитѣ събратия — де-сятки, които, ако би имали възможность, съ удо-волствие би променили, своята дълга черна дрѣха и расото съ вълнената дрѣха и съ селскитѣ убув-ки, каквито сж носили до поставянието си въ семинарията, Семинария! Ахъ, брате! Ако би ти зналъ, що е това семинария! Родителитѣ, като си пращатъ дѣцата на учение, обикновенно мис-лятъ, че „ето тѣ ще станатъ викарни, ще полу-чаватъ добръ приходъ, и по послѣ, съ време, ще ги назначатъ настоятели въ него и ще да живѣятъ тамъ като риба въ водата“... Защо да говоря, тѣзи смѣтка е хубава,—но менъ ми са чини, че може да се смѣта и по добръ... Ето и моя баща, сжщо искаше да ме направи щастливъ!... Като ме проводи въ града, въ семинарията, той, навѣрно, е мислилъ нѣщо си като това, че ето носилъ около двѣ или три години той ще се върни при насъ въ расо, съ кротакъ и спокоенъ духъ и съ тѣло, като на св. Батиста, моя пат-ронъ,—и ще да получава почти безъ трудъ своя доходицъ: тамъ казалъ „Dominus voliscum“, — въ друго прочелъ „Deo gratias“, — легка работа! И ето че излѣзи всичко тѣй както искаше баща ми; азъ не му се сърдя, но ако въ това време, когато съмъ билъ дѣте, азъ би зналъ всичко, каквото зная сега, и ако би азъ ималъ право да казвамъ своитѣ мнения, о Ориентесе!... Казвамъ

* * * Учимъ се, че плъвенски окр. съвѣтъ, е земалъ рѣшение, съ което да моли да се даде разрѣшение отъ надлѣжното мѣсто, щото да се възбуди углавно преслѣдване срѣщу редакторъ-отговорника на мѣстния вѣстникъ „Бдителъ“ Цв. Караивановъ, за клѣветение съвѣтниците въ заинтересованностъ въ *опление* плячки и пр. инсинуаций, които само талпасуратлиятъ Караивановъ може да пише. Ние ще видиме Караивановъ, прѣдъ скамейката на подсѣдимитѣ, какъ ще докаже и за кого ще укаже, че има такъвъ интересъ, какъвто имаха неговитѣ другари, бивши съвѣтници.

* * * Въ положение сме да явиме, че Караивановъ лже като най дѣртъ циганинъ, за че Г. Бояджиевъ днешния прѣдседател на комиссията е кралъ нѣкаква варъ въ битността си и кметъ. Всичката история бѣше скроена отъ рѣзните Биволаровци, Х. Асановци и К. Хинковъ — тенекего, за да го компрометиратъ, но когато се прѣдставилъ самия варджия, и ги избличилъ, тѣзи клѣветници останаха смѣяни така, както се скроили лжжитѣ си.

* * * Г. Д-ръ Поповъ, ординаторъ при мѣстната първокласна болница е премѣсенъ въ Сливенъ по негово желание. Въ краткото си прибиране Г. Д-ръ Поповъ, остави мѣжду другаритѣ си и гражданитѣ много добро впечатление. Много съжеляваме, че градътъ ни губи единъ добръ лѣкаръ — хирургъ. Неговото мѣсто е заето отъ Г. Д-ръ Недковъ — степендиантъ на комиссията.

* * * На мѣсто г. Хр. Георгиевъ е назначенъ за Директоръ на мѣстното Винарско Землелѣческо училище г. Забуновъ, който е вече претигналъ и поелъ длѣжността. На мѣсто учителя Чукчуковъ, е назначенъ г. Власевъ учител отъ Руссен. Дѣр. Землед. Училище, който тоже е поелъ длѣжността си.

* * * Има оплакване отъ родителитѣ на дѣцата, които се внесли училищни такси, че не имъ се приемали дѣцата въ забавачното училище. Кметството, трѣбова съвмѣстно съ инспекцията да земе мѣрки за удовлетворение законното и справедливо оплакване на родителитѣ. —

* * * Мислиме че имаше распорѣждане, щото нашитѣ дюгенджий да престанатъ и нежтъ по улицитѣ кебапчета и други работи, защото рано челоуѣкъ не може да ходи по улицитѣ отъ мизмизмата, която правятъ съ това. Никадѣ въ добръ уреденитѣ градове тѣзи работи не се позволяватъ. Кебапчиитѣ занимающи се съ това, могатъ да вършатъ вѣтрѣ въ дюгенитѣ а не по улицитѣ.

* * * Слушаме, че учителя при мѣстното училище г. Т. Хр. Бърдаровъ, който се занимава и съ лихварство, искалъ да копува печатница за да издаватъ въ нея в. *Бдителъ*. Ние отдавна знаеме, че г. Т. Хр. Бърдаровъ е лихваръ, и е членъ на вѣко дружество, което борави съ спекули, но за печетарство сега се научаваме. Сжщия чуваме че ходилъ да нагѣдва и салханата гдѣто баща му колялъ добитакъ. —

* * * Завчера слушахме едно много интересно дѣло въ Мировото, Сждилище мѣжду учителя Бърдаровъ и търговското дружество „Съединение“ г. Бърдаровъ, земалъ една значителна сума отъ него дружество, и послѣ, ако да е призналъ че немалъ за това право, ако да му е било писано за това отъ дружеството, и ако да е давалъ писмено съгласието си, този *лихваръ* като *честенъ*, не далъ паритѣ подъ прѣдлогъ... нека каже прѣдлога — споредъ насъ, не може друго яче да се квалифицира освѣнъ чисто Бърдарска честностъ. Ние другъ пжтъ ще поговориме върху това, а за сега ще спомѣнеме, че и неговитѣ ортаци, се възмущаваха отъ този лихваринъ на разсилнитѣ.

* * * Както се научаваме, Плѣвенския окр. съвѣтъ, е възстановилъ отнетата степендия на студента по ветеринарството Т. Маждраковъ, който съвършено несправедливо е билъ онеправданъ отъ бившата комиссия. Сжщо така е прикратилъ степендията на свършившия медицината Куневъ Цвѣтко, на когото е останало само да държи докторатъ. За да прѣкрати степендията на г. Кунева, е ималъ за основа, доброто състояние на баща му Куню Бояджиевъ отъ с. Жгленъ, който е единъ отъ най богатитѣ селяни въ цѣлия Плѣвенски окръгъ, и който притежавалъ недвижимъ имотъ на повече отъ сто хиляди лева. Това рѣшение заслужва спорѣдъ насъ пълно одобрение; защото всѣкий има право да негодува на рѣшения, които се зематъ и даватъ било степендий или помощи на лица въ добро състояние,

каквото е това съ Куновия синъ, който, ако се погѣдне свидѣтелството му, гдѣто е свършилъ, ще се забѣлжи несправедливото отпущание отъ бившата комиссия. —

* * * Желѣзно-пжтната линия, която прави дружеството на свои срѣдства отъ Сомовитѣ — Витѣ — Плѣвенъ, е на свършване. Дружеството съ тази линия ще си улѣсни твърдѣ много работата при пренасяние материяла за желѣзницата.

* * * Единъ Адвокатъ на име Д-ръ Дочовъ отъ Руссе, трѣбова да е отъ тѣзи доктори, които иматъ нужда отъ медицинска помощъ. Негова милостъ, билъ толкова въсхитенъ отъ празника 6 Септемврий, щото телеграфиралъ до Н. Ц. Височество, една телеграмма, колкото глупава толкова и нахална. Този умникъ има дързостта предъ княза да телеграфира такива глупости, които смело Руссенскитѣ доктори, могатъ го прати въ нѣкой психиатрическо отдѣление. Не даромъ, има нѣкой гевезета да считатъ всички глупци за *Дочовци*. Види се и негово порнографско величие, е отъ този родъ доктори, затова заслужено носи името си *Дочо*. Всички такива Германски доктори сж отъ този сортъ, та не трѣбова да имъ се завижда. —

„Бдителъ“, като отговаря съ нѣколко думи, че воденичката имъ щяла да тръгне, иска да се смѣлиме или най малко да го пребиреме. Ние на драго сърдце го приемаме, тамъ гдѣто живе е, за да прави заедно съ нашия редакторъ клинци, защото скоро приближава зимата. Ако редактора на „Б.“ не може да утърпи на топлинката отъ която се наслаждава редактора ни, нека го прибере въ кжщата си и той като всѣкъ холостякъ, ще може, съ благодарностъ, да изпълни всичко каквото може да се предвиди.

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ.

Тукъ въ общинското управление се разиграва една комедия, която нещѣ бжде безинтересно да се извади на бѣлъ свѣтъ.

Работата състои въ слѣдующето: Прѣзъ 1881 година се повдигна споръ отъ страна на общинското управление за отчуждението на нахоящитѣ се въ градътъ на рѣката „Осѣмъ“ три воденици, понеже отъ бентоветѣ имъ при наводнение, се причиняваше вѣрда на гражданитѣ отъ една страна, а отъ друга, отъ събиравшитѣ се нечистотии въ задрѣната отъ бентоветѣ вода, се образувахъ разни испарения и мизми, които вѣрдахъ въ хигиеническо отношение на градътъ.

Щомъ се извѣсти мѣстния спекулантинъ — Никифоровъ, че тукъ ще има келепиръ, силеше съ отчуждението, той застави притѣжателтъ на едната воденица х. Христо Дрѣновецъ да му продаде заедно съ 15 — 20 декара праздно мѣсто, фурна, дворъ, яхъръ и здание за живѣяние, за 19,000 лева тогавашни пари отъ рубла 3 л. 70 ст. Освѣнъ тия имоти той взе отъ х. Христа и бранището му отъ 140 декари, което служи за сечение на шумма за поправяние на бента. Въпросътъ за отчуждението се разрѣши, както отъ общинското управление, така и отъ медицинскитѣ съвѣтъ и министерството, слѣдъ като се издаде указъ за отчуждаването. Оцѣниха се воденицитѣ: първата на Тодоръ Радковъ за 12000 лева, отчужди се и му се заплати; втората на Илия Дочевъ за 15000 лева, която даже още не му е исплатена, а третата на Никифорова оцѣнена за 18000 лева, остана неповредена, и той не възрази на оцѣната по установения отъ закона рѣдъ. Прѣзъ 1892 година дойде голѣма вода и поврѣди бента. Никифоровъ се помъчи да го направи, нѣ слѣдъ като похарчи нѣколко хиляди лева и видѣ, че ще бжде мѣчно да го поправи, тогава съ неописуеми непростени срѣдства се тури на чело на градскитѣ избори и като влиятеленъ Стамболовъ хатъ въ спасителната епоха 1894 година прѣди 18 Май, избра за съвѣтници извѣстнитѣ тогава спасители — хатове: *Д. Пжшкова*, *А. Башева*, себе си и още нѣкой тѣмъ подобни. Събрани на първо засѣдание, постановихъ да се заплатятъ Никифорову за разваления окончателно бентъ, вмѣсто 18000 лева 25000 лева, а освенъ това да си останѣтъ за самия Никифорова, както воденичното здание така и другитѣ пристроени здания, мѣста и кории. Господинъ Никифоровъ тогава, трѣзъ беззаконни дѣйствия отъ избрания отъ него общински съвѣтъ можа да грабне 25000 лева.

Като позабогата почти исклучително по тоя начинъ и по други гешефтарства, той построи на

5 километра далечъ отъ градътъ една колосална валцова воденица. Нѣ отъ послѣднитѣ наводнения тя бидѣ окончателно развалена — отъ гдѣто дошло тамъ и отишло — казва пословицата. Като не се намира сега друго мѣсто, гдѣто да може да построи фабриката, господству се обръща къмъ общинския съвѣтъ, въ съставатъ на който, за голѣмо съжеление, влизатъ нѣколко мизерни Стамболисти и които сж били и въ она съставъ който плати Никифорову 25000 лева и това управление му продава слѣдъ 3 години същото това отчуждено мѣсто за 15000 лева. **Това съвѣтътъ правилъ за доброто на градътъ, както и по рано за доброто на градътъ плати Никифорову 25000 лева.** Колкото тая поштѣпка на съвѣтътъ е незаконна, толкова е тя и престѣпническа. Прѣдставете си читателю: Воденицата отчуждена прѣди 3 години за 25000 лева понеже е доказано, че тя принася вѣрда, а сега се продава и то на същата личностъ за 15000 л. понеже имало полза. По голѣма нахалностъ отъ това не може да се допуца! Тая история понеже е извѣстна на вишето правителство то не се съгласи съ рѣшението на общ. съвѣтъ и не е утвѣрдило постановлението на съвѣтътъ, та по тая причина съвѣтътъ постановилъ, да прати депутация при господина министра на вѣтрѣпитѣ дѣла, да го моли, да даде съгласието си за потвѣрдяване на постановлението. Тѣзи депутация ще се състои отъ 5 члена, двамата отъ които сж Стамболовски хатове и които като членове на съвѣта прѣзъ 1894 год. броихъ Никифорову 25000 лева за отчуждения бентъ. Гражданитѣ крайно негодуватъ отъ това рѣшение на съвѣтътъ, а тоя послѣдния праща 5-членна депутация на гърба на същитѣ граждани да молятъ министра да възстанови бента на Никифорова и му харижи 10000 лева.

Дали ще сполучи депутацията да убѣди г-на министра да се съгласи на тая спекулативна продажба, видѣщемъ.

Ловечъ, 12 Септемврий 1897 год.

Металически прахъ за чистение „ЕКСЦЕЛЗИОРЪ“

За всѣкой металъ като: злато, сребро, никелъ, бакъръ, желѣзо и други съдове и огледала.

За този прахъ о получено вѣче нѣколко премия отъ разни изложения, и много военни Министерства прѣпорѣчватъ употреблението на този прочутъ прахъ „Ексцелзиоръ“, сжщо Русското Военно Министерество.

Стойността на единъ пакетъ съ тежестъ 125 гр. е 25 стотинки.

Главно Депо: въ Аптека

Фр. Хорачекъ, въ Плѣвенъ. 1—15

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕВНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 1483

Извѣстявамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имоти, а именно:

- 1) Нива орѣховишко землище, мѣстността „Коцова падина“, около 12 декара оцѣнена за 240 лева.
- 2) Нива съще землище, мѣстността „Дърварски пжтъ“, около 4 декара, оцѣнена за 80 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Петра Вълкова настояница отъ с. Орѣховица, не сж заложени никому; продаватъ се по възисканието, на Ив. Иотковъ Шабански отъ сжщето село, състоящъ отъ 112 лева, лхиви и др. разноси.

Разглежданието книжата и наддаването ще става всѣки приехтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 5-ий Май 1897 год.

П. Сждебенъ Приставъ М. П. Марчевъ

№ 7320

Извѣстявамъ че 31 день, слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующиятъ недвижимъ имотъ. —

- 1) Една кжца въ с. Бръшляница на два етажа въ черковната махла отъ камѣкъ, керепичъ, първия етажъ сж състои отъ маза и едно отдѣление, а втория етажъ съ четири отдѣления и една гизентия построена 12 метра дължина 8 метра ширина 5½ метра височина съ дворъ около 3 декара при съсѣди Стоянъ Великовъ пжтъ и отъ две страни назбище оценена за 700 л.

Наддаването ще се почне отъ оцѣненката. —

Имотътъ е собственъ на свещ. Ив. Неновъ отъ с. Бръшляница, не е заложень никому, продава се за удовлетворение искатъ на Стояновъ, Върбенковъ отъ Плѣвенъ за 921 лева и други разноси.

гр. Плѣвенъ 5 Септемврий 1897 г.

П. С. Приставъ: П. Д. Вълковъ. 1—2